

вински соколски съборъ въ България, — не можемъ се отсрами. Други викаха: не можемъ имъ намѣри мѣсто за спане и пр.

При тѣзи и други подобни разговори, ние неустѣтно стигнахме до станцията Шидъ. Тукъ ние бѣхме изненадани, когато при стигането на трена, чухме топовни гърмежи. . . Какво значи туй? Това бѣха устроили славянитѣ на Sid, като бѣха излѣзли заедно съ дружественитѣ си хорове, да посрѣщнатъ и изпратятъ славянскитѣ соколи на връщане отъ Загребъ. Слѣдъ гръмливото живео и ура на гарата се заигра общо хоро отъ сърби и българи. Една стара жена, госпожа Елена Поповска, подари на ръководителитѣ по една колекция отъ картички изъ околноститѣ на града. Тя ни събщи, че въ Sid имало 20 — 30 сѣмейства българи изъ Банатъ, които отдавна живѣяли и се занимавали съ градинарство.

При ударванието на третия звънецъ, хорото се развали, юнацитѣ и Душановци бързо се качиха на трена. Трена потегли всрѣдъ заглушително ура и живо, и ние бѣхме пакъ изпроводени съ топовни гърмежи.

Така весело посрѣщани и изпращани прѣминахме, почти всички станции.

На станциитѣ Бродъ и Индия се бавихме повече. Отъ станцията Индия тръгнахме съ бързъ и специаленъ тренъ за Бѣлградъ, за да можемъ да настигнемъ правия тренъ за Бѣлгария.

Въ Бѣлградъ стигнахме въ 9¹/₂ часа вечерята.

Гарата бѣ прѣпълнена съ посрѣщачи. Слѣдъ като се бавихме около единъ часъ, разпростихме се сърдечно съ братя Душановци, качихме се на